

JOYCE DEEKS BIBELNOTER - FØRSTE KORINTHERBREV

310 Første Korintherbrev 1:1-9

Trofast er Gud, som kaldte jer til fællesskab med sin søn

Vi er kaldet sammen med alle andre i Guds menighed til fællesskab med Jesus Kristus. Vi er taget ud af verden og helliget ham, dvs. udskilt til at tilhøre ham. Vi har fået del i Guds nåde i Jesus Kristus; hans nåde alene kan virke det. Vi er rige på alt og lever i forventningen om Jesu komme. Han vil bevare os til det sidste, så vi ikke kan anklages for noget, når Jesus kommer. Alt dette står jo om korintherne, men det er lige sandt om alle, der påkalder Jesu Kristi navn. Det er Guds værk alt sammen, og han er trofast til at gennemføre det. Lad os takke ham derfor i tro.

HUSKEVERS: Filipperbrevet 1:6.

311 Første Korintherbrev 1:10-25

Kristus som Guds kraft og Guds visdom.

Det er underligt at læse, at disse "fuldkomne" kristne fra de første vers har splittelser iblandt sig og behøver Paulus' stærke formaninger til indbyrdes fred og fordragelighed! Hvordan kan begge aspekter passe sammen? Sådant er evangeliet. Det forkynder det fuldkomne, som Jesus har vundet ved sit kors; vi griber det ved tro og opdager, at Guds kraft er virksomt i evangeliet. For i evangeliet møder vi den korsfæstede og opstandne Kristus. Det tager hele livet at lære at leve i kraft af evangeliet, dvs. Jesu frelsergerning. Vi er "rige på alt" (5) i Guds øjne, men vi må fortsat leve i tro, for at det kan virke, for det er kun i Kristus, at vi har alt.

HUSKEVERS: Kolossenserbrevet 2:9-10.

312 Første Korintherbrev 1:26 - 2:5

Kristus Jesus, som er blevet visdom for os fra Gud

Gud udvælger dem, der ingenting er, fordi de, som er noget, har svært ved at erkende, at de ingenting er. Det hindrer Gud i at åbenbare sig, men med al deres visdom kan de ikke forstå Gud. Når Gud vælger de ringe, er det klart, at det skyldes ham alene, at de er blevet vise i Gud. Guds visdom i Kristus beskrives som "både retfærdighed og helligelse og forløsning", dvs. at ved sin frelsergerning har Kristus forløst os fra Satans magt og gjort os retfærdige og hellige for Gud. Paulus afstod fra at imponere korintherne med sin lærdom; han foretrak at præsentere evangeliet i al dets "dårskab": Jesus Kristus korsfæstet! Det er den eneste sikre grundvold for vor tro at bygge på.

HUSKEVERS: Jakobsbrevet 2:5

313 Første Korintherbrev 2:6-16

Hvad vi taler om, er Guds hemmelige visdom

Vi kan ikke forvente at forstå, hvad Paulus skriver, uden Guds Ånds hjælp. Han siger klart, at han ikke taler med menneskelig visdom. Han er blevet undervist om Guds tanker ved Guds Ånd, for det er den eneste måde, hvorpå Guds tanker kan blive kendt. Når vi læser den åbenbaring, som Paulus har fået fra Gud, behøver vi også, at Gud åbenbarer den for os, ellers forbliver den hemmelig og skjult, selv for den klogeste hjerne. Det menneske, der ikke er oplyst af Guds Ånd, forkaster de åndelige sandheder som dårskab. Det førte til, at mennesker forkastede Jesus og korsfæstede ham. Det fortsætter i dag, når de kristne forfølges for Jesu skyld. Lad os ydmygt bede om, at vi må få del i den åndelige visdom.

HUSKEVERS: Jakobsbrevet 1:5

314 Første Korintherbrev 3:1-17

Hver for sig tjente vi med den gave, Herren gav

Korintherne afslørede sig som umodne, kødelige kristne, fordi de var præget af misundelse og splid; de var opdelt i partier med hver deres yndlingsprædikant. Paulus understreger, at Apollos og han blot var Guds tjenere med hver deres opgave; Gud gav væksten, og menigheden tilhørte Gud og ikke noget menneske. Åndeligt var korintherne som småbørn, når de lod mennesker betyde så meget. Han bruger derefter anledningen til at advare dem, der kommer til de menigheder, han har grundlagt; lad dem passe på, at de bygger på den sande grundvold, Jesus Kristus, så deres arbejde kan bestå. De færreste af os er forkyndere, men vi kan alle tjene Herren.

HUSKEVERS: Efeserbrevet 4:16.

315 Første Korintherbrev 3:18 - 4:5

Da skal enhver få sin ros af Gud

Igen understreger Paulus, at menneskelig visdom er ingen fortrin i menigheden; tværtimod kan den være en hindring, for den styrker et menneskes selvtilstrækkelighed. Alt tilhører os, men kun i den sammenhæng, at vi tilhører Kristus og Kristus Gud. Dvs. vor afhængighed af Gud gør os så rige, at vi ikke ligger under for noget andet. Paulus og hans medarbejdere er ansat af Gud til at formidle Guds hemmeligheder. De står derfor ikke til ansvar for noget menneske, men for Gud selv, som til sin tid skal bedømme deres arbejde. Ingen anden er i stand dertil, ikke engang dem selv. Det kan være, vi er for hurtige til at bedømme Herrens tjenere.

HUSKEVERS: Romerbrevet 14:4

316 Første Korintherbrev 4:6-21

Guds rige afhænger ikke af ord, men af kraft

På det menneskelige plan ser det ud til, at apostlene er de ringeste, de svageste, de mest foragtede. De lider mangel på mange måder og gør sig ikke gældende på menneskelig vis. Korintherne derimod - formentlig mener Paulus i deres egne øjne - er rige, kloge, stærke! Pludselig ændrer han sin ironiske tone og taler til dem som sine "kære børn" (14). De måtte dog indse, at deres selvtilfredshed er tomt pral, og at den åndelige målestok er en helt anden. Paulus er jo deres far i Kristus Jesus og føler et ansvar for deres åndelige liv.

HUSKEVERS: 2. Timotheusbrev 2:24-25

317 Første Korintherbrev 5

Rens den gamle surdej ud

Det er ikke menighedens opgave at dømme dem, der er udenfor, men drejer det sig om en af dens egne, har den ansvar for at gribe ind. Paulus var chokeret over den utugt, menigheden i Korinth tolererede i sin midte, og kraftigt og stærkt opfordrede han dem til at udstøde synderen. Det måtte ske for menighedens skyld, at ikke synden skulle brede sig, når den ikke blev dømt. Men det var også for synderens skyld. Der var håb om, at et så drastisk skridt ville vække ham til omvendelse, så han var blandt de frelste på Herrens dag, selv om det kostede megen lidelse nu.

HUSKEVERS: Ordsprogene 28:13

318 Første Korintherbrev 6:1-11

Hvorfor finder I jer ikke hellere i uret?

For Paulus er det helt forkert, at kristne anlægger sag mod hinanden i det verdslige retssystem. Menighedens ældste bør kunne dømme imellem de stridende parter. Men endnu bedre: lad den forurettede part have den indstilling hellere at lide uret end at kæmpe for sin ret. Paulus advarer dog stærkt den, der handler uretfærdigt, eller synder på andre måder, som utugt, drikkeri, tyveri osv. Det skulle de være frelst fra (9-11). Vi lider ikke gerne uret; men hører vi Kristus til, giver en sådan situation os mulighed for at aflægge et vidnesbyrd, der taler stærkere end ord. Følger vi i Kristi spor på dette punkt?

HUSKEVERS: 1. Petersbrev 2:23

319 Første Korintherbrev 6:12-20

Ved I ikke, at jeres legemer er Kristi lemmer

Paulus gør Kristi ejendomsret over os ganske konkret. Det er ikke et mystisk forhold, der kun har med det åndelige liv at gøre. Vore legemer tilhører ham, derfor er utugt en umulig tanke. Vi kan ikke opdeles, således at vore legemer ikke kommer Gud ved. "Alt er tilladt", men lader vi os binde af noget (en dårlig vane f.eks.) er vi ikke frie til at tjene Herren, og derved fornægter vi hans herredømme over os. Kristus har købt os til Gud ved sit blod, og Helligånden bor i os. Vi er helliget ham, og den kendsgerning må også indvirke på, hvordan vi bruger vore legemer, så vi ærer Gud. Hvor godt at være helt og holdent hans!

HUSKEVERS: Romerbrevet 6:13

320 Første Korintherbrev 7:1-11

Enhver har sin egen nådegave fra Gud

En overfladisk læsning af dette afsnit kan give indtryk af, at Paulus fremhæver den ugifte stand over den gifte, men da det ikke stemmer med, hvad Bibelen, inklusive Paulus, ellers lærer, må vi tage i betragtning, at hans bemærkninger er svar på et brev, hvis indhold vi ikke kender. Vers 1 kan være et citat fra dette brev og ikke et initiativ fra Paulus' side. I hvert fald omtaler han i vers 2 det normale, at enhver mand har sin hustru, og enhver kvinde sin mand. Han understreger de indbyrdes forpligtelser mellem dem; de er bundet til hinanden. Derfor kan det være en fordel ikke at være gift f.eks. med en tjeneste som Paulus'; men han erkender, at Gud giver nogle gaven til at forblive ugift, og andre gaven til at gifte sig.

HUSKEVERS: Efeserbrevet 4:7.

321 Første Korintherbrev 7:12-24

Enhver skal blive i det kald, som han blev kaldet i

Mange føler undertiden, at hvis bare deres omstændigheder var anderledes, så kunne de tjene Herren bedre. Det er en illusion. Paulus understreger, at hvad end et menneskes stilling er, når han bliver frelst, kan han netop der tjene Gud. Selv slaver, der helt er til deres herrers rådighed og ikke selv kan bestemme, hvordan de bruger deres tid, er ikke derved afskåret fra at tjene Herren. Tjeneste for Herren er mere en hjertesag end de ydre ting, der bliver gjort. Vi kan leve for Gud hvor som helst. Det betyder ikke, at det er forkert at ændre vor stilling - heller ikke for en slave at tage sin frihed, hvis han kan - men at det ikke er nødvendigt for at følge Herren.

HUSKEVERS: Kolossenserbrevet 3:17.

322 Første Korintherbrev 7:25-40

For at I uforstyrret kan ... holde jer til Herren

Paulus giver disse retningslinier for og imod ægteskab på baggrund af "den nød, som vi nu er i" - måske over-hængende fare for voldsom forfølgelse af de kristne i det hedenske samfund i Korinth. Han anerkender, at det bare er hans mening i den nuværende situation og ikke et direkte påbud fra Herren, men at de kan have tillid til hans råd. Sådanne udtalelser gør det klart, at hans råd ikke gælder i enhver situation og til alle tider. Hvorvidt de gælder for os nu, må vi selv bedømme. Men princippet, der skal vejlede os i vore valg, er det samme og gælder på alle områder: hvad hjælper os bedst til uforstyrret at leve sømmeligt og holde os til Herren?

HUSKEVERS: Efeserbrevet 5:10.

323 Første Korintherbrev 8

Kundskaben gør indbildsk, men kærligheden opbygger

Det konkrete problem med at spise offerkød er næppe aktuelt for os, men vi kan alligevel lære af princippet i Paulus' undervisning. Det væsentlige er, at det ikke er tilstrækkeligt, at vi som kristne bare gør, hvad vi føler er rigtigt uden at tage hensyn til andre. Forarger vi nogle, der ikke har samme overbevisning som vi, så de følger vort eksempel, men krænker deres samvittighed derved? Er vi villige til at begrænse vor personlige frihed for andres skyld? Ikke kundskab, men kærlighed er retningslinien for os. Lad os undgå det, der kan få andre til at snuble, og søge det, der er til fælles gavn og opbyggelse.

HUSKEVERS: 1. Johannesbrev 3:16.

324 Første Korintherbrev 9:1-18

For ikke at lægge hindringer i vejen for evangeliet

Måske har nogle draget Paulus' apostelskab i tvivl, fordi han selv tjener til sit underhold. Først bedyrer han stærkt, at han er apostel, og forsvarer sin ret til at blive underholdt af menigheden til gengæld; han støtter sit krav ved at henvise til Skriften. Men så erklærer han, at han ikke vil udnytte den ret, som forkyndelsen af evangeliet giver ham. Han giver afkald på den, fordi han skønner, at ved at gøre brug af den, i hvert fald i Korinth, kan han hindre evangeliet om Kristus. Mon vi har samme hjerte for evangeliets fremgang, så vi er villige til at indrette vore personlige forhold under hensyntagen dertil?

HUSKEVERS: Filipperbrevet 1:27.

325 Første Korintherbrev 9:19-27

Alt gør jeg for evangeliets skyld for selv at få del i det
Mon nogen kunne komme i kontakt med Paulus uden at opdage, at hele hans liv havde det ene mål: at udbrede evangeliet om Jesus Kristus? Når han siger, at han er blevet "alt for alle", mener han selvfølgelig ikke, at han forsøger at behage mennesker. Men han tog hensyn til, om det var jøder eller hedninger, han talte til. Han prøvede at forstå dem og præsentere evangeliet med tanke på de forudsætninger, de havde for at forstå det. Lad os tage hans opfordring til at løbe på livets bane til hjertet ligeså målbevidst som han. Der er en sejrpris at vinde "Løb sådan, at I vinder den!"

HUSKEVERS: Filipperbrevet 3:8.

326 Første Korintherbrev 10:1-13

Gud er trofast; han vil ikke tillade, at I fristes over evne

Her er alvorlige advarsler fra Israels historie. Hele Israels folk synes at være med under Moses' lederskab - de kom igennem Det røde Hav sammen, og sammen fik de del i Guds underfulde forsyninger - men så blev de fleste forkastet. Der nævnes fem synder i vers 6-10, der var årsag til, at de faldt i ørkenen i stedet for at nå frem til det forjættede land. Paulus bruger dem som konkrete advarsler for os: Pas på, at I ikke er sådan! Se til, at I ikke falder! Der er en bæven for at komme til kort, der er rigtig, (ligesom "skråsikkerhed" om sagtens at nå målet er farlig). Men Paulus kommer de "bævende" til undsætning ved en forsikring om Guds trofasthed (13).

HUSKEVERS: Filipperbrevet 2:12-13

327 Første Korintherbrev 10:14-22

I kan ikke have del både i Herrens bord og ...

"Derfor" forbinder dette afsnit med det foregående - Guds trofasthed sikrer, at vi ikke fristes over evne og derfor kan adlyde formaningen: "Hold jer fra afgudsdyrkelse!" En afgud er hvad som helst, vi i praksis prioriterer højere end Gud. Paulus uddyber denne formaning ved at omtale betydningen af deltagelse i Herrens nadver. Det er en alvorlig sag, for vi erklærer derved, at vi er inderligt forbundet med ham, vi er et med ham. Er det ikke sandt, må vi ikke deltage. Det gør det umuligt for os samtidigt at dele et andet fællesskab - at søge næring ved et andet bord, at dyrke en anden gud. Vi tilhører og lever ved Herren alene, som har ofret sig selv for os.

HUSKEVERS: Lukasevangeliet 22:19-20.

328 Første Korintherbrev 10:23-33

Hvad I end gør, skal I gøre alt til Guds ære

Problemet for korintherne var, at meget af det kød, der blev solgt i handelen og serveret i hjemmene, havde været ofret til afguder. Paulus siger, at det i sig selv ikke betyder noget, fordi alt hører Herren til. Men hvis de bliver gjort opmærksom på, at det drejer sig om offerkød, må de ikke spise af hensyn til den, der fortæller det, fordi de ellers vil forarge vedkommende, som åbenbart mener, en kristen burde afstå fra det. Det er et vigtigt princip, at selv om alt er tilladt for os som kristne, kan vi ikke tillade os alt! Vi må tage hensyn til andre både uden for og inden for menigheden og søge at gøre alt til Guds ære. Kærligheden og om-sorg for andre er afgørende.

HUSKEVERS: Romerbrevet 15:2

329 Første Korintherbrev 11:1-16

Men alt er fra Gud

Principperne, Paulus behandler her, er selvfølgelig vigtigere end de ydre sædvaner, der øjensynligt varierer i forskellige kulturer. Formålet med disse anvisninger er, at menighedens samlinger skal foregå sømmeligt. Vi får indtryk af, at det særlig var nogle kvinder, der skejede ud. De følte, at de som kristne havde fået en frihed, som betød, at de ikke behøvede at rette sig efter de kulturelle skikke, der ellers gjaldt i Korinth. Paulus taler stærke ord til dem. De skal ikke vække unødigt anstød. Han fastslår skabelsens orden angående mandens og kvindens indbyrdes forhold samtidig med, at han understreger, hvor uundværlige de er for hinanden (11).

HUSKEVERS: 1. Timotheusbrev 3:15

330 Første Korintherbrev 11:17-34

Gør dette til ihukommelse af mig

De forvirrede og uværdige forhold, Paulus afslører her som aktuelle i korinthernes menighedssammenkomster, giver baggrunden for mange af hans anvisninger. Det er indlysende, at sådanne forhold gjorde det umuligt at spise Herrens nadver på værdig vis. Paulus gentager i al enkelhed, hvordan Jesus indstiftede dette hellige ihukommelsesmåltid, som taler om hans legeme og blod. Lad os aldrig letsindigt tage del i denne handling uden at tænke over, hvad den betyder. Det ville være en hån mod Kristus og hans offerdød og bringe skyld over os i stedet for velsignelse. Det er et måltid, der ser tilbage på hans lidelser for vor skyld, og samtidig ser frem til hans genkomst i herlighed.

HUSKEVERS: 2. Mosebog 12:13-14

331 Første Korintherbrev 12:1-11

Der er forskel på nådegaver, men Ånden er den samme

De åndelige gaver er vigtige. De er forskellige, men Ånden, der giver dem, er den samme. Derfor burde de fungere i harmoni til fælles gavn. Alle skulle kunne mærke, at det er den samme Herre og Gud, der virker gennem de mange forskellige gaver. De skulle ikke blive årsag til forvirring og uro, som åbenbart var tilfældet i Korinth. Måske var det, fordi gaverne var kommet i centrum i stedet for Giveren; de var blevet et mål i sig selv i stedet for en hjælp på vejen. De, der havde fået de mere opsigtsvækkende gaver, fik den ære, som tilkom Giveren alene, med partidannelse som resultat.

HUSKEVERS: Efeserbrevet 4:11-12

332 Første Korintherbrev 12:12-31

I er Kristi legeme og hver især hans lemmer

Paulus understreger, hvor nødvendigt det er, at menighedens medlemmer er forskellige og har forskellige gaver, der sætter dem i stand til at løse forskellige opgaver. Vort fysiske legeme er en god illustration med dets mangfoldighed af dele, der hver har sin specielle funktion. Det er skæbnesvangert for en menighed, om alle stræber efter at blive ens og udføre de samme ting, helst de mest synlige ting. Hvor vigtigt for os at være tilfreds med vor egen plads i menigheden og gøre fyldest der samtidig med, at vi respekterer de andres evner og gaver. Da kan alt fungere harmonisk som i det menneskelige legeme og give en sund vækst. Det er et skønt billede af menighedslivet for os at leve efter.

HUSKEVERS: Efeserbrevet 4:16.

333 Første Korintherbrev 13:1-7

Kærligheden gør intet usømmeligt, søger ikke sit eget

Det er stærke ord, Paulus bruger, om det værdiløse i de største bedrifter og ofre, der mangler kærlighed som drivkraften. Når vi har grundet over vers 1-3 og næsten ikke kan tro, at det er sandt, kommer det nærliggende spørgsmål: hvad er så kærlighed egentlig? De følgende vers beskriver kærlighedens væsen, og vi må erkende, at sådan er vi ikke af natur. Men Gud er kærlighed; i Jesus Kristus har han åbenbaret sin kærlighed, og vi kan se, at disse vers passer godt på ham. Når han bor i vore hjerter, lærer han os at begynde at stave på sand kærlighed, der er tålmodig og mild, og ikke søger sit eget. Den tåler alt, tror alt, håber alt, udholder alt!

HUSKEVERS: Johannesevangeliet 15:12-13

334 Første Korintherbrev 13:8 - 14:4

Stræb efter åndsgaverne

Paulus har afbrudt sin omtale af nådegaverne for at tale om kærlighed som den "langt bedre vej" (12:31). Kærlighed er af primær værdi, også fordi den rækker ind i evigheden; men nu vender han tilbage til nådegaver, der er værd at stræbe efter, for de er praktisk nyttige her og nu, selv om de ikke kan måle sig med kærligheden. Han anbefaler profeti - ordets forkyndelse - som mere opbyggende for menigheden end tungetalen, som kun er til opbyggelse for den, der taler. Opfordringen til at "stræbe efter" de åndelige gaver viser, at vi har et ansvar for at dygtiggøre os i dem; vel er de gaver, men uden vor medvirken kan de ikke fungere. Den, der har fået gaven til at tale profetisk f.eks., må arbejde flittigt med Guds Ord under Åndens vejledning.

HUSKEVERS: 1. Timotheusbrev 4:14-15

335 Første Korintherbrev 14:5-25

Søg ... gaver, som tjener til at opbygge menigheden

Paulus gør det klart, at han ikke er imod tungetale (5), men han er imod den fremtrædende plads, som korintherne havde givet den. Den er dog ikke så gavnlig for menighedens opbyggelse - og slet ikke, hvis den ikke udlægges - som forkyndelse og undervisning i Ordet (6). Korintherne var ivrige efter de åndelige gaver; det var udmærket, men de var intet mål i sig selv. De skulle ikke være som børn og lade sig betage af det opsigtsvækkende i tungetale; efter Paulus' bedømmelse var fem ord klar undervisning mere gavnlige end tusindvis af ord i tunger. Tungetale er et tegn for de ikke troende, står der, men fortsættelsen understreger, at også for dem gør forståelige ord i forkyndelse mest gavn (21-25).

HUSKEVERS: Efeserbrevet 4:11-12

336 Første Korintherbrev 14:26-40

Gud er ikke forvirringens, men fredens Gud

Paulus skriver for at bringe orden i korinthernes meget forvirrede menigheds-sammenkomster, hvor de åbenbart havde talt i munden på hinanden, hver i den mening at han var inspireret af Helligånden. (Måske havde kvinderne været blandt de værste, og derfor måtte de tie stille!). De må disciplinere sig i deres brug af tungetale; at disciplinere sig var ikke uforneligt med at lade Helligånden råde, for den, der er under Helligåndens ledelse, mister ikke kontrollen over sig selv. Guds Ånd skaber orden og fred. Deres sammenkomster måtte have det sigte, at de opbyggede menigheden. At Paulus var sin apostolske autoritet bevidst, træder klart frem i vers 37-38, hvor kun de, der er enige med ham, kan anerkendes.

HUSKEVERS: Romerbrevet 12:3

337 Første Korintherbrev 15:1-11

Han opstod på den tredje dag efter Skrifterne

Jesu Kristi opstandelse fra de døde er en uafviselig kendsgerning. Paulus gør sig umage for at understrege dette som helt grundlæggende og afgørende for evangeliets budskab om frelse og forligelse med Gud. Jesus døde for vore synder, og han blev begravet - der var ingen tvivl om, at han virkelig var død. Den tredje dag opstod han som bevis på, at Gud havde taget imod hans offerdød på menneskers vegne, og der følger en liste over de øjenvidner, som så den opstandne Frelser. Som den sidste nævner Paulus sig selv. Mødet med Jesus Kristus forvandlede ham fra en forfølger til en apostel. Jo, Herren er virkelig opstanden! Vi kan roligt bygge på dette faktum som frelsesgrundlag.

HUSKEVERS: Apostlenes Gerninger 5:30-32

338 Første Korintherbrev 15:12-28

Men nu er Kristus opstået fra de døde

Om dødes opstandelse finder sted eller ej, er afhængig af, om Kristus er opstået. Er han ikke opstået, er der intet evangelium, ingen syndsforladelse, intet evigt liv. Men apostlene var ikke falske vidner; de ventede ikke hans opstandelse, og kunne næsten ikke tro, at det var sket, men blev overbevist ved samværet med ham som den Opstandne. Man fornemmer det sejrsmål i ordene: han er opstået. Dødens magt er brudt, og til sin tid skal også vi opstå. Døden, som holdt sit indtog i verden ved syndefaldet, skal tilintetgøres. Tror vi på opstandelseslivet, præger det vort forhold til livet nu. Paulus udholdt alle lidelser og af-savn med det for øje.

HUSKEVERS: Romerbrevet 8:18.

339 Første Korintherbrev 15:29-44

Hvad der bliver sået i vanære, opstår i herlighed

Skabelsberetningen synes at danne baggrund for Paulus' omtale af opstandelsen som en nyskabelse. Hans opdeling af liv svarer nøje dertil (39). Tanken om forskelligheden i skabelsen viser sig også. Gud skaber menneskets opstandelseslegeme, og dets forhold til det legeme, der blev lagt i graven - sået i for-gængelighed og vanære - er at sammenligne med en plantes forhold til frøet, som den udviklede sig fra ved Guds kraft. Det ukendte ved døden kan skræmme os, men vi opmuntres til i troen at se frem til, at i opstandelsen er langt mere vundet end det, der gik tabt i graven. Det er ikke blot en genoplivning, der sker, men nyskabelse i kraft og herlighed.

HUSKEVERS: Åbenbaringen 20:6.

340 Første Korintherbrev 15:45-58

Jeres slid er ikke spildt i Herren

Om vi sover hen eller ej, før den sidste basun lyder, skal vi alle forvandles. Vore jordiske legemer kan ikke gå ind i Guds evige rige. Vi behøver alle det uforgængelige opstandelseslegeme, der ikke lider under syndens følger, der ender med døden. På den dag, hvor den sidste basun lyder, vil Jesu fuldkomne sejr over døden blive åbenbaret. Forventning om denne begivenhed får de praktiske følger, at vi opmuntres til at holde ud i Herrens gerning. Sliddet er ikke spildt, opstandelsen sikrer os en herlig fremtid. Når vi skal vælge mellem en nem vej og en, der koster slid for Jesu skyld, vil denne forventning hjælpe os til at vælge ret, om vi løfter blikket og tænker på fremtiden.

HUSKEVERS: Johannesevangeliet 11:25-26.

341 Første Korintherbrev 16:1-12

Han udfører et arbejde for Herren ligesom jeg selv

Efter omtalen af den kommende opstandelse og sejr over døden, vender Paulus tilbage til noget så dagligdags som en indsamling til menigheden i Jerusalem. Men springet er ikke så stort. Det er to sider af kristenlivet, der altid burde gå hånd i hånd. Paulus var ivrig for, at de menigheder, han havde grundlagt blandt hedningerne, skulle vise praktisk kærlighed til menigheden i Jerusalem ved at hjælpe den økonomisk. Han anbefaler Timotheus til dem som en medarbejder, han sætter stor pris på. Timotheus har nok haft en frygtsom natur, men Paulus anerkender, at han tjener Herren "ligesom" (gl.o."lige så fuldt"), som han selv gør! Mon ikke det tyder på, at vi alle har mulighed for at tjene på lignende helhjertede måde uanset vore begrænsninger.

HUSKEVERS: Romerbrevet 12:11

342 Første Korintherbrev 16:13-24

Alting hos jer skal ske i kærlighed

Paulus slutter sit brev med fem korte formaninger (13-14), som vi kan tage til os: vi må være på vagt imod lunkenhed; vi må stå fast i troen, at den ikke glider fra os; vi må være mandige i den åndelige kamp og stærke imod det onde. Den femte formaning er et ekko fra kapitel 13: alting hos jer skal ske i kærlighed. Vi kan genopfriske, hvad det indebærer, ved at læse nævnte kapitel. Paulus' henstilling angående Stefanus kunne tyde på, at menigheden ikke havde vist ham den hengivenhed, som han fortjente. De burde respektere alle, der bærer arbejdets byrde, og vise dem kærlighed ved at underordne sig dem. Paulus' kærlighed til korintherne kommer tydeligt til udtryk i disse afsluttende vers. Han har skrevet strenge ord til dem, men i kærlighed.

HUSKEVERS: 1. Korintherbrev 13:4-7.